

konsekvent at vide, at problemet formentlig skyldtes, at hun var deprimeret.

– Det var ydmygende, og jeg følte af og til, at jeg var ved at blive skør. En scanning af min hjerne viste ingenting. Og en neuropsychologisk test viste ganske vist, at min hukommelse var ekstremt dårlig, men det blev forklaret med, at jeg var deprimeret, da den blev lavet. Desuden fik jeg i den periode mange forskellige typer medicin, hvoraf noget fik mig til at tage på, og andet gjorde mig svimmel eller fik mig til at føle, jeg befandt mig i en boble, siger hun.

Alt ændrede sig imidlertid, da en DR1-udsendelse med titlen "Et stød i hjernen" om konsekvenser af ECT løb over skærmen i februar 2012.

– Vi var helt uforberedte på, hvad der ventede os, da vi satte os foran fjernsynet. Men Sascha sagde flere gange i løbet af programmet: "Det er ligesom dig, mor!" Og sandt nok: Her var en hovedperson, der havde det præcis som mig. Jeg følte nærmest, det var mig selv, jeg så på. Og det gik op for mig, at jeg ikke var alene om at have det sådan.

– Tilfældet ville, at jeg allerede næste dag havde en aftale med den overlæge på psykiatrisk afdeling, der har haft med mig at gøre hele vejen igennem. Allerede inden, jeg selv nåede at sige noget, fortalte hun, at hun havde tænkt på mig gennem hele udsendelsen. I det øjeblik oplevede jeg for første gang, at jeg og mine problemer blev taget seriøst. Og jeg har ikke været indlagt siden.

– Lægerne erkender altså nu, at ECT har haft svære konsekvenser for mig. Men jeg så da gerne, at man undersøgte sagen til bunds og måske bliver enige om ikke at benytte ECT så ofte. Min sag har ligget hos Patientforsikringen i 10 måneder. Men en direkte undskyldning og en indrømmelse af, at der er sket en fejl, ville betyde mere for mig end en million kroner, siger Pernille, som i dag er på førtidspension og endvidere to gange om ugen har besøg af en handicaphjælper, som hjælper hende med at strukturere hverdagen.

Da Familie Journal kontaktede Pernille for at lave en aftale om interviewet, advarede hun os om, at hun meget hurtigt bliver træt, og at hun havde været helt færdig efter bare 15 minutter, da hun havde besøg af en journalist fra den lokale avis. Hun klarer det nu fint i den time, interviewet på disse sider varer. Men hun

får også god støtte fra sin lille familie: Sascha og ikke mindst Joakim, som hun kærligt kalder sin klippe, og som hjælper med at holde styr på de fakta, som løbende har det med at forsvinde fra Pernilles bevidsthed.

– Foreløbig er der ikke noget tegn på, at det bliver bedre med hendes hukommelse. Nok snarere tværtimod, fortæller han.

Bliver let træet

Parret lærte hinanden at kende, da de i sin tid var bartendere på hver sit værtshus i Vejle. I de små timer efter fyraften mødtes de i byens natteliv og blev ramt af Amors pile. Joakim er i dag bilhandler med eget værksted.

– Jeg er heldig, at jeg har et godt netværk, som ikke bare tæller min familie, men også nogle fantastiske veninder. En af dem kom for nylig over med lange breve, jeg har skrevet til hende, og andre ting, som hun har fået fra mig gennem tiden. Hun havde gemt det hele og tog det med for at hjælpe mig til at huske. Jeg har heldigvis også selv været flink til at skrive dagbog og klistre billeder ind. Det er en stor hjælp for mig nu, hvor vi naturligvis for min skyld har systematiseret det: Vi sender simpelthen billeder fra ferier, fødselsdage og andre begivenheder med dertil hørende tekst ind til et firma, der laver små, indbundne bøger ud af det. Så kan Sascha og jeg sidde og læse dem sammen. For det er faktisk hende, det har været værst for, at hendes mor på den måde går og glemmer alle de dejlige oplevelser, vi har i hverdagen.

– I køkkenet har jeg en tavle, hvor jeg under hver ugedag skriver alt det ned, som jeg skal i ugens løb. Det er en stor hjælp.

– Men den bedste træning, jeg har i dag, er faktisk noget, jeg selv fandt på, da det gik op for mig, at jeg før i tiden har været ferm til at sy. Jeg har indrettet min egen systue i huset. Og selv om jeg endnu ikke er så dygtig som dengang, jeg syede dåbskjoler til min venindes to børn, er jeg efterhånden blevet ret god til at sy farvestrålende slanger. Jeg gør det sammen med Sascha. Det er vores fælles hobby og en måde at være kreative på sammen.

– Jeg har den dag i dag svært ved at huske folk. Det er der af og til nogle, der bliver kede af, hvis de ikke kender historien om, hvad der er sket med mig. Men det er heller ikke sagen at stå og spille klovn og sige "Jj, jeg kan sagtens huske dig!" Så hellere sige tingene, som de er.

– Jeg har dage, hvor jeg let bliver stresset over de få ting, jeg skal. Men jeg har det godt og får det bedre og bedre. Og bortset fra lidt at falde i søvn på og lidt at vågne på har jeg ingen medicin fået i et halvt år, fortæller Pernille Frandsen. □

"Familie Journal klokken 15", står der øverst på tavlen, hvor alle ugens gøremål og aftaler bliver noteret ned, så Pernille ikke glemmer dem.

Med Pernilles formulering er det ikke mindst hendes søde families fortjeneste, at hun har et dejligt liv i dag.

– Heldigvis er Sascha også blevet vild med at sy, så nu har vi den ting sammen. Det er min egen, selvopfundne genoptræning.

